Odmev iz Afrike

Mesečnik s slikami v pospeševanje afriških misijonov

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja

Leto XXXI.

Ljubljana 1934

dubl ad

~~39245~~ III Mh 39254

Kazalo.

Uvodniki in sestavki.

Srečno in blagoslovljeno novo leto 1
Lepi uspehi 4
Dan trpljenja, darovan za misijone 33
Obtok ljubezni 50
Kardinal-protektor obišče naš vrhovno hišo 66
Beseda našega misijonskega papeža (Papež Pij XI) . . 66
Sveti Oče blagoslovi prvič Odmev iz Afrike 81
Po štiridesetih letih . . . 97
Iz Vatikana 113
Božična noč 161

Misijonski dopisi in povesti.

Bos 220 km k nedeljski maši 2
Kaj sem doživel s svojim starim avtom 5
Milijonska armada, s. Ferdinanda 7
Stradamo, p. Romestaing . . 8
Nov misijon v portogiški Guineji, posvečen sv. Antonu, p. Peter Aranjo 9
Katoliškim misijonom v španskih kolonijah se godi velika škoda 9
Lepa prilika, p. Kelly . . . 10
Pravkar smo prejeli Zgodbe sv. Pisma, msgr. Van Ruffel 10
Moje misijonsko potovanje v Afriko, pater Franc Bratina 11, 28, 46
Gobavec Anton Ibrahim, p. Janez Pezzei 12
Novokrščenec, star 130 let, p. Franc Moršer . . . 17
Prvi škof v dolini 1000 gričev, p. Le Bars 18
Vedno veselo naprej . . . 21
Misijon »Marija Trost«, br. Rafael Kolenc . 22, 41, 116
Vneti za lepoto hiše božje, p. Jakobs 24
Iz misijonske okolice angleških gospodičen v J. Afriki 26
Pomanjkanje duhovnikov v misijonih Angole, msgr. Keiling 35
Kako umirajo zamorci, p. Fiocca 36
Tolaživni uspehi, škof Huwiler 38
Prisrčna zahvala iz misijona sv. Petra Klaverja, p. Maks Namara 39
Kakor ptič feniks, p. Evoy . 39
Sestradani, s. Ivana Terezija Salzman 42
Iz samostana Assisi v Natalu, s. Emilijana 44
V imenu sv. Jožefa 45
Ljudstvo Avao in islam, p. Salandri 51
Jezus v tabernaklju vè, česa potrebujemo, p. Justin . . 53
Zahvale 55
Na cilju, p. Franc Bratina . 56
Če bi se sv. Pavel vrnil, p. Veillet 56
To nam je poslal sv. Jožef, s. Lioba 58
Lepa smrt novospreobrnjenke, br. Val. Poznič 59
Kako dobra je mati Afrike . 61
God Matere božje, p. Bezej . 67
Srčna želja, p. Tadej . . . 69
Marija nam pomaga v vseh težavah, br. Val Poznič . . 69
Binkoštni duh veje po dolini tisočerih gričev, p. Ant. Pfister 72
Naši dobri zamorci, s. Lucina Maher 74
Dajte nam modernih prevoznih sredstev, škof Vogt . 77
Boj med kačo in orlom, br. Val. Poznič 77
Ali ne bi hotel nekaj žrtvovati, Ferdinand H. . . . 82
Praznovanje prvega petka, p. Peter 82
Praznik sv. Rešnjega Telesa, p. Engelvin 83
Nova cerkev Srca Jezusovega, p. Skuly 84
Težke preizkušnje, p. Martelli 86

Ako najdete dobro dušo, p. J. Doeswyk 88
Na višavah, p. Rubenzer . . 89
Kobilice so prišle, br. Val. Poznič 93
Pismo zamorskega semeniščnika svoji duhovni materi . 100
Misijonski doživljaji zamorskega duhovnika, p. Tryphona 101
Iz uršulinskega misijona v Južni Afriki, m. Ksav. Lesjak 103
Samostan karmeličank v Afriških misijonskih krajih, škof Foarcadier 105
Dnevi veselja, br. V. Poznič 106
Kako se veselim motornega kolesa, p. Fulko 108
Kraljevo kronanje v Ugandi, m. Konkordia 108
Novo svetišče v čast sv. Petru Klaverju, škof Gonzalec . 114
Zahvale 115
Motorni čoln S. Mihael, p. Bauvier 117
Dva in sedemdeset kapel, p. Woodmans 119
Za našo naraščajočo duhovno čredo, škof Anneau . . . 120
Kratka poročila o delovanju naših katehistov 122
Požari v Južni Afriki, br. Val. Poznič 123
Ljubezen do domače zemlje, p. Gardani 125
Podoba Kristusa Kralja ob Jezeru Viktorija-Njansa . 129
Kaj smo dosegli v desetih letih, msgr. Mathyssen . . 130
Misijonska postaja pogorela, br. Alojzij Gilg 132
Napredek, čeprav v revščini, p. Breitenstein 135
Moja pota h kristjanom, ki prebivajo po poganskih vaseh, p. Schmied 136
Zopet Mala sv. Terezija, p. Laagel 138
Kako je Mati božja pomagala, s. Felicijana 139
Pod varstvom Marije Terezije, škof Classe 145
Kristjani se zbirajo, škof Huwiler 146
Velika naloga Cerkve v Južni Afriki, p. Bernard . . . 148
Žetev je velika, delavcev ni, p. Edmund 151
Prav posebno delo, škof Mozes de Pinho 154
Poroštvo božjega blagoslova, p. Swelsen 154
Pri gobavcih v Ndani, Vzhodna Afrika 155
Za Boga in neumrljive duše, msgr. Demont 162
Obisk apostolskega delegata, p. Van Reeth 165
Božično voščilo afr. škofa, msgr. Rogan 166
Misijon Glen-Cowie, br. Val. Poznič 168
Dokazi otroške ljubezni . . 170
Sam Bog ve, p. H. Witte . . 171
Po svoje razumela, s. Valentina 172

Kratki misijonski dopisi 60, 76, 91,

Razno.

Uslišane molitve na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske 15, 30, 47, 62, 78, 94, 109, 126, 142, 158, 175,
Zapiski iz Družbe sv. Petra Klaverja . . . 112, 176,
Novi misijonarji in misijonarke v vinogradu Gospodovem 35
Očenaš za uboge pogane . . 51
Še je čas, pridobivati Odmevu novih naročnikov . 60
Iskrena zahvala 91
Dušam, ki se žele posvetiti misijonom 125
Kam greš? 171

Slike.

V Tvoji luči bodo hodili narodi 2
P. Laagel krščuje starega zamorca 4
Misijonar blagoslavlja motorno kolo 6
Kobilice se spuščajo nad misijon 7
Ubogi gobavec 13
P. Moršer, F. S. C., s svojim 130 let starim faranom . . 17
Misijonar pripoveduje malim zamorčkom o Jezusu in nebesih 20
Zamorci donašajo les za zgradbo nove misijonske cerkve 24
Moja žaga 25
Vzel je nase težo vseh . . 33
Misijonski škof med kristjani s prenosnim oltarjem . . 37

Porušena cerkev v misijonu Soppo 40
Misijonar se pelje v izdolbenem mogočnem drevesu v nov misijon 43
Kalvarija v Afriki 49
Misijonske sestre strežejo bolnikom 54
Misijonar na motornem kolesu 57
Šola in koča črnega katehista 59
Kardinal Evgen Pacelli, drž. tajnik Nj. Svetosti papeža Pija XI. in kardinal-protektor Družbe sv. Petra Klaverja 65
Tu sem, k lurški Materi božji romajo zamorčki in molijo za svoje dobrotnike . . . 68
Sv. birma v misijonu Betel . 71
V nekaterih krajih Afrike orjejo misijonarji s sloni . . 75
V preprostem čolnu se vrača misijonski škof z vizitacijskega potovanja 83
Porušena misijonska cerkviča v Afriki 85
Porušena cerkvica v Baugri 87
Potujoča lekarna 90
Srce Jezusovo, Tebi obljubimo večno zvestobo. — Katehisti apostolske prefekture Bahrel-Gebel 101
Naša šola za zamorčke v Krugersdorpu 103
Naselbina gobavcev v Južni Afriki. — Misijonske sestre jih strežejo 105
Otroci misijonske šole Glen-Cowie molijo za svoje dobrotnike 107
Zamorčki donašajo kamenje za novo cerkev sv. Petra Klaverja v Basupu 114
Misijonarji pridejo s čolni v nov misijon 118
Tako krijejo zamorci v Afriki strehe 121
Grozna lakota. Zamorci iščejo med slamo, če bi dobili kaka zrna 124
Misijonar z novokrščenci . . 129
Kako v Afriki zidajo . . . 132
Črni kristjani donašajo tramovje za misijonsko cerkvico 133
Sv. Mala Terezika 138
Misijonska sestra leči bolnike 141
Provizoričen grob služabnice božje Marije Terezije Ledochowske v Rimu, za baziliko sv. Petra 145
Misijonski škof Huviler, Srednja Afrika, s svojimi misijonarji in črnimi semeniščniki 147
Zamorski očka, v svoji najboljši opravi 150
Misijonska postaja v Njigeri 153
Sestra obvezuje gobavega zamorčka 157
Pater Bolca z zapuščenimi zamorskimi sirotami 163
Apostolski delegat z misijonskimi škofi in zamorskimi duhovniki 165
Misijonska cerkvica v Boti . 167
Misijonar se poslavlja od svojih katehistov in zamorčkov 169
Spreobrnjen zamorski čarovnik izroča misijonarju svoje fetiše 173

Odmev iz Afrike

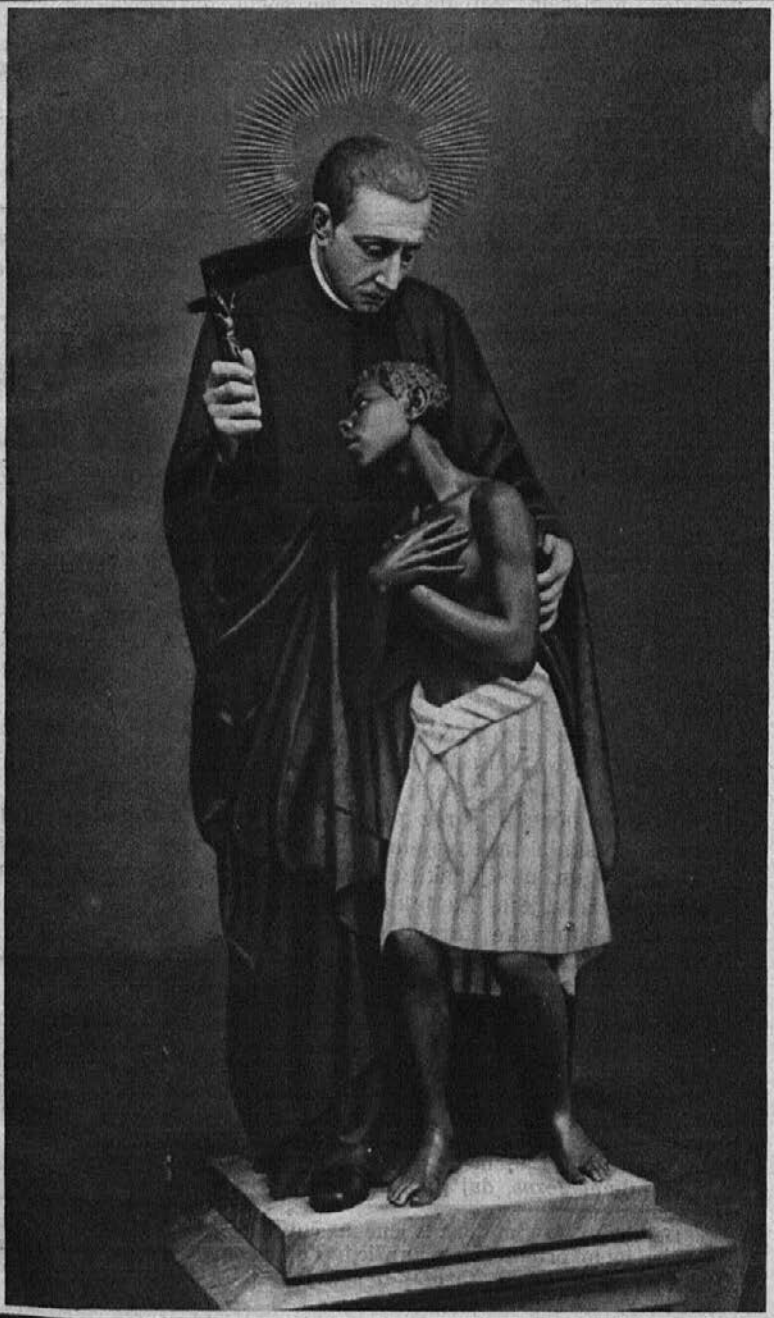

Januar 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izhaja v slovenskem, hrvatskem, češkem, poljskem, nemškem, italijanskem, francoskem, angleškem, ogrskem, španskem, portugalskem in holandskem jeziku.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

NAŠE SLIKE. »Odmev iz Afrike« je dokončal svoj trideseti letnik. Hvala Bogu, lep jubilej. V spomin na to dobi zvesti misijonski poročevalec na prvo in zadnjo stran krasne slike v bakrotisku. Vrstile se bodo nabožne in misijonske slike. Na tem mestu bomo vsakokrat obe sliki na kratko razložili.

1. slika. Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev in patron Družbe sv. Petra Klaverja. Leta 1888 je bil slovesno prištet svetnikom. Sv. Peter Klaver je več kot 40 let misijonaril med zamorci. Z lastno roko je krstil nad 300 tisoč zamorskih sužnjev. Tudi naša slika nam kaže sv. Petra Klaverja, kako z očetovsko ljubeznijo objema in poučuje ubogega, zaničevanega sužnja. Zamorci so res najbolj zaničevani narod in zato našega usmiljenja in naše pomoči tembolj potrebni. Družba sv. Petra Klaverja nadaljuje delo svojega nebeškega patrona. Koliko sužnjev je že s pomočjo dobrotnikov rešila. Za odkup sužnja sprejema prispevek 180 Din. Naj Bog tem trpinom nakloni še mnogo blagih src.

2. slika. Ta nam predstavlja misijonsko sestro s 16 zamorskimi sirotami v Jaunde, misijon Kamerun v srednji Afriki. Koliko takih sirot je po obsežnih misijonskih pokrajinah Afrike. Brez očeta in brez mamice so, kruto poganstvo jih je zavrglo. Poiskala in sprejela pa jih je krščanska usmiljenost misijonarjev in misijonskih sester, ki se za rešitev teh duš popolnoma žrtvujejo. Za take uboge zamorčke porabimo tako imenovane botrinske darove.

Spomin na umrle.

† Marijana Helena Ketzer, pomožna misijonarka, umrla dne 5. novembra. — Č. m. Terezina Besmer, ustanoviteljica sester Menzingen, misijon Bazutolandija. — Preč. g. J. Oblak, župnik na Bledu. — Marica Kostanjevec, Ljubljana. — Jeretina Jakob, Št. Vid. — Ana Novak, Vrhe. — Pepca Istenič, Dole pri Litiji. — Frančiška Šparovec, Blato. — Justa Konhaisler, Celje. — Franja Šterkovič, Ljubljana. — Katarina Rižnar, Ljutomer. — Marija Žagar, Vojce.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Dekletom, ki ljubijo misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, toplo priporočamo knjižico: **Poklic pomožne misijonarke za Afriko.** Cena Din 4·50. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

Sv. Peter Klaver
apostol zamorcev, prosi za nas!

ODMEV IZ AFRIKE

Katoliški mesečnik za posoeševanje afriškega misijonskega delovanja

*

Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI.

V zvezi z mnogimi afriškimi misijonarji urejuje

Družba sv. Petra Klaverja

Srečno in blagoslovljeno novo leto!

Vsem dragim čitateljem „ODMEVA“, vsem milim dobrotnikom Klaverjeve družbe in ubogih misijonov želimo k novemu letu obilnega božjega blagoslova in bogatega plačila od božjega Deteta za vse njih misijonske žrtve!

Družba sv. Petra Klaverja.

Za vse naročnike „Odmeva“ in dobrotnike Družbe svetega Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji vsako leto 500 sv. maš.

V Tvoji luči bodo hodili narodi. (Izaija.)

Bos 220 km k nedeljski maši.

Apostolski vikarijat Kisumu.

Pismo p. Coenena, iz misijonske družbe v Mill-Hill-u.

Težko mi je pri srcu, ko Vam moram opisati žalostne razmere, ki moramo misijonarji v njih živeti ob tej svetovni krizi.

Nedavno sem obiskal najdaljnejši okraj, ki je 190 km od misijona. Tam je zdaj 1600 kristjanov in nad 2000 takih, ki žele biti in ki vsak dan hodijo h krščanskemu nauku v razne šole na prostem. Mnogi znajo molitvice in katekizem na pamet in prihajajo po 110 km daleč b o s i v misijon Nangina, da se tam usposobijo za sv. krst. Vsak teden se vrnejo domov, zopet 110 km daleč, da prinesejo hrane. To bo trajalo dotlej, da bodo mogli prejeti sv. krst. Ko pa bodo krščeni, bodo isto pot sem in tja vsak mesec prehodili, da bodo mogli prejeti sv. zakramente.

Ko sem bil tam, je prišel poganski poglavar in ravno tako kot naši kristjani in katehumeni prosil za duhovnika in cerkev in je tole predlagal: »Oče, jaz ti dam zastonj kos zemlje, da sezidaš hišo za duhovnika in cerkev. Pred nekaj tedni me je protestantski misijonar prosil, da bi smel tu zidati, pa sem mu prošnjo odbil, rekoč, da bi ako bi naši ljudje zboleli za gobami, spalno boleznijo, kozami, kugo

ali čimerkoli, bi poslali po katoliškega duhovnika in bi takoj prišel in pomagal umirajočemu. Protestantje pa nočejo priti in beže, kadar se kuga pojavi v njih bližini. Le katoliški duhovnik pomaga ljudem.«

Razumljivo je, da je za pravega misijonarja sredi njegovega truda nemala tolažba in bodrilo, ko je priča tako globoke vernosti med ljudstvom in ko vidi, kako želijo tisoči zamorcev milosti sv. krsta. Ko misijonar vidi, kako si ljudje žele cerkve in duhovnika, nima nobenega pomisleka, da bi ne vzel še večjih žrtev na svoje rame in da ne bi vztrajal, dokler le vidi, da je njegovo delo misijonu v prospeh. Vse kaj drugega pa je, ako mora gledati, kako se podira, kar je on zidal, ko mora ukiniti postaje, ki jih je sam ustanovil in dopustiti, da bo tretjina njegovih kristjanov poslej umirala brez sv. zakramentov itd. Kako hudo je, ko ne more več vzdrževati potrebnega števila katehistov in vé, da bodo tisoči otrok umirali brez sv. krsta. In vzrok temu je edino le to, da radi pomanjkanja sredstev ni mogoče vzdrževati več misijonskih pomočnikov... Ta bolečina reže v srce in tak položaj je res obupen. Da ne omaga in ne obupa, mu je res treba tolažbe angela, kot jo je imel naš Gospod na vrtu Getzemani.

Tiste, ki ne morejo pomagati z denarjem, prosim, da pomagajo z molitvijo, da ljubi Bog pošlje tolažbo in zaupanje afriškim misijonarjem v teh težkih časih preizkušnje. Potreba je res velika.

P. Coenen navaja še posebej potrebe vikarijata Kizumu:

1. Da bi se mogle otvoriti zopet štiri misijonske postaje, ki so se bile morale ukiniti; posledica tega je, da sedaj dve tretjini naših kristjanov umirajo brez sv. zakramentov.

2. Da bi se moglo zopet nastaviti več katehistov, ki jih je bilo treba odsloviti; kar je imelo to posledico, da zdaj tisoči otrok umirajo brez sv. krsta, ki pa bi jih bilo s pomočjo katehistov tako lahko rešiti.

3. Da bi se nabavilo nekaj denarja za potnino in opremo duhovnikom, ki bi radi šli v Afriko v misijone.

4. Da bi se ustanovilo čim več novih misijonskih postaj, ker tisoči ljudi prosi za naše duhovnike in si želi tolažil svete vere.

5. Da bi dobilo 28 naših duhovnikov mašnih štipendij, 20 sester in 4 bratje pa denarno pomoč v svoji revščini.

»Mi se žrtvujemo, še vi se nam pridružite!«

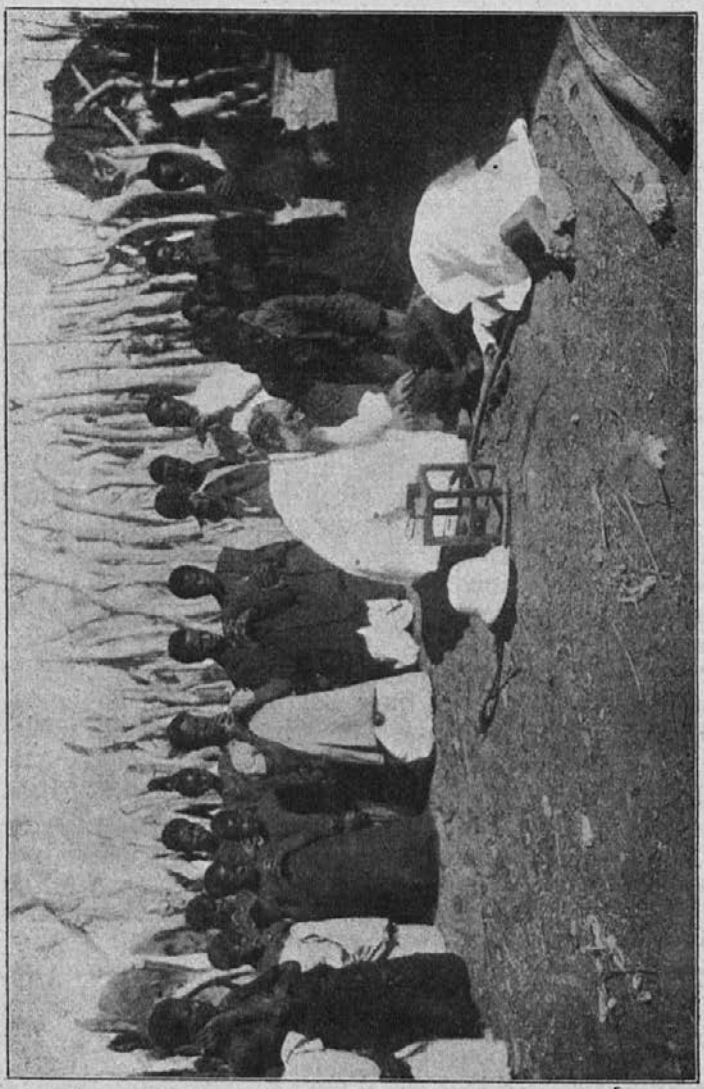

P. Laagel krščuje starega zamorca.

Lepi uspehi.

Apostolska prefektura Bongo, Belgijski Kongo.

Pismo msgr. Blessing-a, križarja in apostolskega prefekta.

Prisrčna Vam hvala za pomoč, ki ste nam jo izkazali s tem, da ste nam poslali obilo boterskih daril. Novi kristjani molijo za svoje dobrotnike, upam, da tudi dobrotniki molijo

za naše drage zamorce. Ne da se dopovedati, kakšne milosti prihajajo od Boga po medsebojni molitvi zlasti za naše misijone.

Ljubi Bog je to leto naše delo obilno blagoslovil; poslal je novih delavcev v svoj vinograd. V nekaj mesecih bosta dospela k nam dva patra in en brat našega reda in en brat iz kongregacije sv. Gabrijela in štiri uršulinke iz Dverpelt-a oziroma Maksey-e (Limburg). Te sestre bodo stanovale v Bili. Upamo, da bomo mogli v kratkem otvoriti novo misijonsko postajo na nekem zelo ugodnem kraju sredi prebivalstva, ki že sedaj hrepeni po tolažilih naše svete vere. Eden naših patrov že sedaj postavlja provizorične koče iz ilovke.

Za nas je to zelo ugodno, da je naša pokrajina Uelle vsa prepredena s cestami, radi česar je potovanje zelo olajšano. Skozi naš misijon je mogoče voziti avto od vzhoda do zahoda, od severa do juga. Le med Bondo in Bili ne vodi cesta, ki bi nam zelo koristila, zato moramo 450 km naokrog, da moremo k naši postaji, ki leži na vzhodu.

Naše misijonske šole imajo do 1000 otrok. Razen teh imamo manjše šole v Bušlandiji z dva do tri tisoč otroci. Te manjše šole so zlasti važne. Zjutraj in zvečer molijo učenci v svojih revnih kapelah in povabijo tudi svoje poganske starše, da pridejo z njimi k molitvi. Podnevi pa ti Kongolezi pazljivo sede na svojih šolskih stolih in poslušajo svoje vzgojitelje. Sklanjajo se nad knjige in se polagoma priuče črk, da jih poznajo in pišejo na svoje tablice iz skrilja. Po teh šolah prodiramo v Bušlandijo in pridemo prav do src prebivalstva. Ljubi Jezus prihaja k otrokom in po njih v vso pokrajino. Kakšna tolažba in kakšno bodrilo je to za dobrotnike in za misijonarje!

Zadnja leta se povsod kaže napredek tako glede števila izpreobrnjencev kakor tudi glede njih pobožnosti. Polni smo hvaležnosti do Boga in do vseh, ki nam pomagajo, da moremo delovati za tako vzvišeno nalogo, kot je izpreobračanje duš. Prosimo za Vašo nadaljno pomoč v molitvi in denarju.

Kaj je ubogi afriški misijonar doživel s svojim starim avtom.

Zadnja številka »Odmeva iz Afrike« je prinesla prošnjo p. Arhambava za nov avto. Njegov stari avto pač komaj še hrope in ima veliko potrebo, da gre v pokoj. Misijonar tu zopet pripoveduje o dogodku svoje vrste, ki ga je doživel s svojim starim vozom. Piše:

Pogosto se zgodi, da ob nedeljah, ko je pač tako nujno in moram brati sv. mašo na dveh krajih, ne mara moj avto nič več naprej. Zadnjo nedeljo sem bral sv. mašo v Travalle na obrežju reke, 35 km od Rinsdorpa. Da dospem tja, bi moral prebresti reko, ki je poleti zelo plitva. Moj stari motor je topot še precej dobro vlekel, zato sem upal, da bo zmagal tudi pot nazaj. V nedeljo zjutraj sem maševal zelo zgodaj in sem se hotel peljati naprej. Pa glejte, stroj se niti ne premakne. Vse smo poskusili, pa zaman. Avto pač trpi na onemoglosti radi starosti in zato za njega ni zdravila. Da ne bi dalje po nepotrebnem izgubljali časa, sem poklical moje kristjane skupaj in jih prosil, da bi z združenimi močmi potiskali mojo staro polomijo.

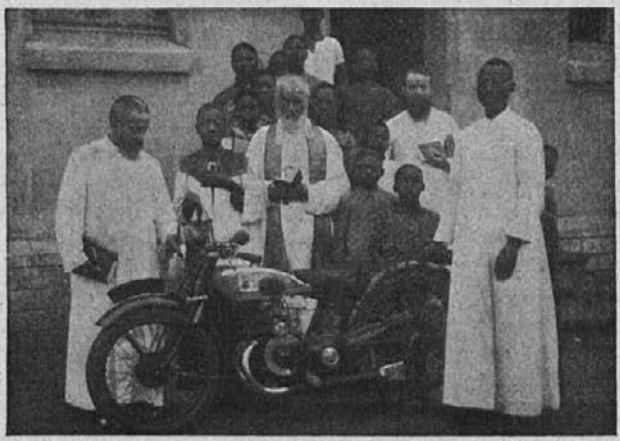

Misijonar blagoslavlja motorno kolo, ki so ga dobrotniki podarili zamorskemu duhovniku v Togo.

Ko so tako kakih 20 minut z vsemi močmi delali, je končno vendar motor začel kazati nekaj dobre volje. Prehod čez reko je še posebno težaven radi mnogega peska. In tako je moral stroj napeti vse svoje moči, ki jih je imel, da je pregazil skozi. Več katoličanov je prišlo z mano in ti so tekali za avtom, da bi mu pomagali, če bi motor ne mogel požirati peska. Hvala Bogu, šlo je še precej dobro. Le dvakrat je voz nekaj zastal, pa so ga moji krepki zamorci takoj potisnili naprej. Za drugo sv. mašo v Rinsdorp sem prišel še ravno prav. — —

Komu se ubogi misijonar ne smili? Milo te prosi, če moreš, da bi mu dal kak dinar za nabavo tako potrebnega novega avta.

Milijonska armada.

Apostolski vikarijat Nyeri (Kenya).

Piše sestra Ferdinanda, misijonarka Konsolate.

Ravno o pravem času smo prejeli Vašo pošiljko, ki nam je ob tem času hude stiske zelo prav prišla. Tudi tu je svetovna kriza na višku in se je poostrila zlasti radi vpada kobilic, katere so uničile vso žetev, ki je tako lepo kazala. Živila so se silno podražila, brez dvoma bo nastopila huda lakota. »Ako bi nezgoda bila prišla le nekaj tednov pozneje, bi vsaj žetev bila obvarovana,« tako govore domačini vsi obupani. Nihče ne more biti kos tej milijonski armadi, ki požira lepo žito in pušča le nekaj objedenih bilk.

Kobilice se spuščajo nad misijon. Spredaj misijonska cerkvica.

Človeška moč nič ne zaleže. Zamorci so vse poizkusili, da bi omejili škodo, a sedaj pravijo: »Kaj naj še storimo? Lakota nas čaka in smrt!« Ubogi ljudje! — Misijonar gleda, kako se bliža lakota kot pošast, ki bo število njegovih kristjanov grozno zmanjšala. Stotine revežev bo postalo kakor živo okostje in bodo roke dvigali k njemu za pomoč, toda kako naj jim pomaga?

Ko te vrstice pišem, čujem nad seboj neko šumenje kot od močnega vetra: to so kobilice, ki prihajajo na obzorje v neštetih množicah in se bodo kje ob kaki zeleni livadi spustile na tla, da dovrše svoje uničevalno delo.

Dobri Bog ve za nas in bo poskrbel tako, da bo srce marsikaterega dobrotnika ganjeno in nam bo prišel na pomoč. Plačilo za to bo veliko, ker Bog je radodarnejši, nego more biti katerakoli njegova stvar.

Stradamo.

Pretresljiva poročila o lakoti nam prihajajo iz Bazutolandije. Naj navedemo le dve.

Popolna suša, ki je pred nekaj leti napravila toliko škode ob reki Oranje, pred dvema letoma pa v Zululandiji, je nastopila sedaj tudi v Bazutolandiji. Reke in vodnjaki so suhe. Na njivah ne more koruza in drugo niti vzcveteti. Mnogi, sestradani, oslabljeni in slabo oblečeni ljudje in otroci: Kako naj pridejo v cerkev in šolo? Mnogi naših domačinov jedo neke vrste divjih breskev, ki se imenujejo buzoto-breskve; toda radi lakote ne strpe, da bi to sadje dozorelo; zato jih mnogo zboli in umrje za grižo. Zoper to bolezen nimajo zdravila; edino kar jim moremo priporočiti, je to, da si vodo vedno skuhajo in jo šele potem, ko se je ohladila, pijejo in bolnikom piti dajo. Pa saj tudi vode skoro ni dobiti. Za vodnjake in kapnice se vedno prepirajo, celo ponoči. Naš misijon ima dosti vode, za kar gre hvala mojemu previdnemu predniku, ki je dobro studenčnico po ceveh napeljal v naš misijon. Toda, koliko časa bomo še vodo imeli? Zadnjo nedeljo so bile cevi domalega prazne, ker so se ljudje, prišedši k cerkvi, umili in napili.

Pa, božja Previdnost čuva nad nami. Vse nesreče, kot kriza, suša, lakota so le prilika, da moremo pokazati Bogu svoje zaupanje. Da, še več! Ko bi ljudje le razumeli prst božji, pa bi bile prav te preizkušnje v velik dušni dobiček. Molimo, da bi ljudje to razumeli.

P. Romestaing, oblat Brezmadežne.

V materielnem oziru je v Bazutolandiji slabo. Lakota pritiska, pa to je šele začetek, ker mnogokje ni niti upati na žetev, ker koruza se je posušila, še preden je vzcvetela, pšenica prav tako. 25 let sem tu v Bazutolandiji, pa nisem doživela take vročine kot to poletje. Trava se je vsa posušila, tako da ne vemo, s čim bomo preživeli živino v prihodnjih mesecih. Naj bi se nas ljubi Bog kmalu usmilil, ker sicer bodo ljudje in živina od lakote poginili. Ali vas smem prositi za dar in pomoč našemu revnemu ljudstvu v Bazutolandiji?

Sr. M. Solana, sestra iz Menzinga,
sedaj v Bazutolandiji.

Nov misijon v portugiški Guineji, posvečen sv. Antonu.

Pismo p. Petra Aranjo, frančiškana.

Že zopet se oglašam kot nadležen berač, da Vam priporočim svoje uboge zamorce novega misijona, čigar vodstvo so predstojniki meni izročili. V verskem oziru se tukaj še nič ni storilo. Tu sem smo dospeli februarja 1932, in sicer trije patri in dva brata. V kratkem pridejo tudi sestre. Kot povsod v začetku manjka tudi tukaj vsega. Na oltarju je le mala slika sv. Antona, visoka 13 cm, in ena sv. Jožefa, 20 cm.

Sv. Anton je patron misijona; zato sem prosil patra A., naj mi preskrbi večjo sliko, kar je on tudi storil z Vašo pomočjo. Razen tega primanjkuje vsega do najmanjše podrobnosti za oltar in službo božjo. Za prvo silo bi najbolj potrebovali prenosnega oltarja, da bi mogel maševati tudi po zunanjih vaseh. Potem pa posodice za sv. olje, ciborij in previdevanje bolnikov.

Upam, da nam boste pomagali ob naših težavnih začetkih. Vi in Vaša družba sta dobrotnici afriških misijonov. Če pa je kak misijon v potrebi, je to prav gotovo naš in ž njim mi misijonarji v portugiški Guineji.

Katoliškim misijonom v španskih kolonijah se godi velika škoda.

Katoliški misijoni v španskih kolonijah, ki so poprej naravnost cveteli, so bili radi spremembe vlade v Španiji zelo udarjeni. Podpore, ki jih je bila poprejšnja kraljevska vlada dovolila, je nova, veri sovražna vlada črtala, kar je bilo pričakovati. Mesec junij je pa prinesel zopet novo razočaranje. Apostolski vikar v Fernandopo msgr. Gonzalez Perez piše o tem Klaverjevi družbi:

»Težkim preizkušnjam, ki so nas zadele radi novega položaja v Španiji, se je pridružila sedaj še nova. Španska ladja «Teide», ki je plula od San Carlos proti Bota, se je potopila na južni obali tega otoka ponoči 7. junija ob 10. Rešilo se je 800 oseb, med njimi pisec teh vrstic in še dva druga misijonarja. Toda stvari, ki so bile namenjene našim misijonom in vredne več tisoč peset, so šle pod vodo. Božja volja naj se zgodi! Zdaj je naša največja potreba ta, da pridemo do sredstev za vzdrževanje duhov-

nikov, katehistov, katehumenov in raznih cerkvenih potrebščin. Nastaviti je treba čimveč katehistov, da nadomestimo izgubo na pouku verstva, ki je na vladnih šolah izpadel.«

Razna darila za revne misijone hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Lepa prilika.

Poroča p. Kelly, apostolski provikar v Zah. Nigeriji, Klaverjevi družbi.

Eden naših patrov je prav sedaj dokončal katekizem v jeziku Ijaw. Zelo bi me veselilo, ako bi bila Klaverjeva družba tako prijazna, da bi prevzela tisk te lepe knjige.

Že 20 let se evangelij oznanjuje plemenu Ijaw, in ne brez uspeha. Vendar še mnogo manjka. Misijonar more le dva- ali trikrat na leto obiskati te ljudi, ker je najbližnja postaja Warri zelo oddaljena od misijona, ki je ob izlivu Nigra. Prebivalci žive izključno od ribolova. Svoje koče stavijo na koleh iz lesa mango, zato ker reka Niger ob času deževja poplavi vso okolico. Imamo nekaj vnetih katehistov, ki se v čolnih vozijo od kraja do kraja in oznanjujejo sv. vero svojim poganskih rojakom. Uče iz starih zvezkov, ki so jih sami pri svojem pouku sestavili. Zato bi bil katekizem velika dobrota, zlasti ker je v vsaki vasi nekaj dečkov, ki znajo brati.

Pripomnim še, da so ti katehisti že večkrat rešili ne le duše, ampak tudi telesa raznih dvojčkov; kajti prebivalci Ijaw imajo trdno vero, da je treba dvojčke, kadar se rode, umoriti ali izpostaviti.

Kaj naj odgovorimo na pismo P. Kellyja? Ali se bodo oglasili dobrotniki, ki bi bili voljni prispevati k stroškom za katekizem v jeziku Ijaw?

Pravkar smo prejeli Zgodbe sv. Pisma.

Pravkar smo prejeli **Zgodbe sv. Pisma**, ki nam jih je natisnila Vaša tiskarna. To je izredno lepo in koristno darilo za naše šole. Sami bi nikdar ne bili mogli izdati take knjige, ki jo pa vendar naši zamorčki tako nujno potrebujejo. Kako smo srečni, da nam Vi pomagate. Ta mala knjižica se bo v kratkem morala povečati, da bo zadostovala tudi za višje razrede. Zdaj so pri nas zelo slabi časi, in bodo prišli bržčas še težji. Ljubi Bog naj nam skrajša težke dni!

Msgr. Van Ruffel, o. S. B., apostolski prefekt v Severnem Transvaalu.

Moje misijonsko potovanje v Afriko.

Novi afriški misijonar, p. Franc Bratina, iz misijonske kongregacije Sinov presv. Srca, nam v naslednjem zanimivo popisuje svoje potovanje v Afriko. Dne 20. oktobra 1933 se je v Hamburgu vkrcal na veliko afriško ladjo »Usambara«. Naše molitve ga spremljajo po vseh njegovih potih in tudi ko bo oral ledino v novem misijonu, ga ne bomo pozabili.

Preden je novi misijonar odpotoval v Afriko, mu je poslala Družba sv. Petra Klaverja velik zaboj raznih misijonskih potrebščin, kot: kipe, podobe, sv. posode, cerkveno perilo, obleko in druge reči, kar so blagi dobrotniki darovali. P. Bratina je po rodu Idrijčan in je lansko leto bral svojo novo mašo. Vnet od misijonske gorečnosti je komaj čakal, da ga predstojniki pošljejo v deželo njegovega hrepenenja. Komaj da se je vkrcal, že je pisal Klaverjevi družbi kartico, datirano z dne 22. oktobra, oddano v Antwerpnu. Piše ob koncu: »Srčne pozdrave vsem dobrotnikom in misijonskim prijateljem. Se priporočam v molitev.« — Pustimo ga sedaj, da nam natančneje popiše svoje potovanje:

»Usambara«, 2. novembra 1933.

Bližamo se Kanarskim otokom, tu je priložnost, da oddam pošto. Dovolite, da opišem nekoliko svoje potovanje do tu. Iz Ellwangena sem se vozil čez Mergentheim, kjer sem obiskal svoje sobrate v tamkajšnjem misijonišču (do tam me je spremljal pater general Musar). V Hamburg sem prišel zvečer 19. oktobra. Prenočeval sem v zavetišču sv. Rafaela (St. Raphaelsheim). Z istim vlakom je prišlo tja tudi deset sester »Križark« iz Altötinga na Bavarskem. Drugo jutro sem opravil sveto daritev v kapeli zavetišča; po sveti maši sem spoznal p. Baurja iz družbe duhovnikov presv. Srca (S. C. J.), ki je tudi namenjen v južnoafriške misijone. Pred poldnem sem šel z istim patrom nekoliko po mestu, poslužila sva se tudi podzemeljske in visoke železnice. Ogledala sva si podzemeljski rov, ki vodi pod reko Elbo z enega na drugi breg. Treba se je najprej popeljati z dvigalom v globino, potem je treba iti peš na drugi konec in tam zopet z dvigalom na beli dan. Promet v rovu pa je urejen tudi za kolesarje, vozove in avtomobile. — Popoldne smo imeli v kapelici v slovo kratko pobožnost z blagoslovom in ob treh smo se odpeljali z avtomobili v pristanišče. S potnimi listi in prtljago nismo imeli nič sitnosti, tako da smo takoj lahko šli na ladjo z afriškim imenom »Usambara«: dva patra in 10 sester. Toda na ladji smo našli še 4 sestre dominikanke, tudi misijonarke za južno Afriko. Mize v obednici so bile že pogrnjene za nas. Postrežniki so nam odkazali kabine, kjer smo odložili prtljago. Po malici smo šli na krov, da se poslovimo od Evrope, četudi ne še za dolgo. Točno ob petih je bilo dano znamenje za odhod z veliko sireno in ladja se je začela premikati. Godba na krovu je zasvirala: »Muss ich denn, muss ich denn zum Städtle hinaus ...« Ljudje na molu so še precej časa spremljali parnik in pozdravljali odhajajoče. Jaz seveda nisem imel nobenega znanca ali prijatelja ali sorodnika, od katerega bi se bil moral poslavljati, vse to je bilo že davno za mano. Temno je postalo in megla se je vlegla na izginjajoče mesto in na reko Elbo, po kateri smo se vozili še kakih pet ur, preden smo prišli na odprto morje. Celo noč smo vozili, in drugo jutro, ko smo vstali, smo bili že v Bremenu, torej morja do tam niti videli nismo.

Ob šestih sem opravil presv. daritev v otroški sobici I. razreda, vseh 14 sester je prejelo sv. obhajilo. Cel samostan na ladji.

Potem pa se je začelo nakladanje na ladjo. Neznosno ropotanje žerjavov na ladji ves dan in še pozno v noč. Ogledal sem si nekoliko

mesto. Bremen je zelo lepo mesto, vsa javna poslopja in hiše v sredini mesta so zidane z gotičnem ali baročnem slogu. Ena ulica pa je zidana popolnoma v modernem slogu. O polnoči, ko smo že trdno spali, je parnik odrinil iz bremenskega pristanišča. Ko sem prišel drugo jutro na krov, nisem videl drugega ko nebo in vodo, samo okoli ladje letajoči galebi so naznanjali, da suha zemlja ne more biti daleč. Bila je nedelja, tudi vsa okolica je bila nedeljska, solnce je sijalo, megla in umazana voda pristanišča je izginila, sveto mašo smo imeli na ladji, kaj si še hočemo drugega želeti. (Dalje.)

Gobavec Anton Ibrahim.

Piše p. Janez Pezzei, od Sinov presv. Srca, misijon Dim Zubir.

Že večkrat sem bil šel skozi njegovo vas, sem tam obiskal kristjane in katehumene, njega pa nisem videl. Njegova koča je stala ob robu gozda, daleč proč od glavne ceste.

Nekoč sem šel z vaškim katehistom obiskat neko ženo, ki je sredi gozda sama stanovala. Hotel sem jo vprašati, če hoče pred smrtjo krščena biti.

Ko sem se vračal, sta mi dečka spremljevalca pokazala stransko pot in bližnjico v vas. Po petih minutah smo prišli iz gozda v bližino treh revnih koč, ki jih še nisem videl. To so bili oče, mati in sin. Oče star in slep, mati stara in gobava, sin tudi v zadnjem štadiju gobave bolezni.

Ali me je res božja Previdnost pripeljala semkaj? Prepričan sem bil o tem in sem takoj začel premišljevati, kako bi se dalo te tri duše rešiti. Najprej sem se približal sinu. Bil je nekako 25 let star. Gobav je bil že po vsem telesu, tako da so mu bili prsti na eni roki in eni nogi že odpadli. Vse telo je bilo prav za prav ena sama rana.

Vprašal sem ga, kako mu je ime. Rekel je: »Jaz sem Ibrahim. Povejte mi, kdaj me bo smrt pobrala?«

»Res kaže, da je smrt blizu,« sem mu odgovoril. Ali bi te veselilo, da bi po smrti še živel, pa ne gobav, ampak zdrav in zadovoljen za vedno?«

»O seveda,« je pritrdil fant. Nato sem mu pripovedoval o nebesih, o našem dobrem nebeškem Očetu in o poglavitnih resnicah naše sv. vere.

»Abuna,« je rekel Ibrahim, »vse te lepe reči jaz že vem. Znam tudi narediti križ in moliti Zdravo Marijo.«

Zelo sem se čudil. Rekel sem mu, naj naredi križ. In je začel: »Ta ne mi Bu, mi Vi, mi Spirito Santo,« in se je pri tem zaznamoval s svojo bolno roko.

»Lepo,« sem ga pohvalil. »Zdaj pa moli še Zdravo Marijo.«

In je molil pobožno: »Je ve ho Maria.«

Mene je res Marija sama semkaj pripeljala. Ta ubožec je bil Marijin otrok. Božja Mati svojih otrok ne zapusti; tega človeka pa bo morebiti kmalu sprejela v nebesih.

»Vesel sem, Ibrahim. Zdaj mi pa povej, kdo te je vse te lepe reči naučil.«

Potem mi je fant povedal svojo zgodbo:

»Pred davnim časom naša koča še ni stala tukaj. Moji starši in jaz smo stanovali daleč od tu, spodaj ob močvirju za ono vasjo poglavarja M'borc. Še nikdar poprej nisem videl belokožca; pa pride nekega dne v našo vas Abuna (duhovnik), ki je bil kakor ti. Imel je črne oči in črno brado. Dva dečka iz našega rodu sta ga spremljala. Ta dva dečka sta mi dala poguma in smo se mu približali. Dal je nam sladkorčkov in nam je v našem jeziku pripovedoval tako lepih reči, kakor jih dotlej še nismo slišali. Pustil je enega dečka pri nas, da nas je namesto n ega učil božje stvari. Od tedaj znam napraviti križ in vsak dan molim Zdravo Marijo. Nekateri mojih tova-

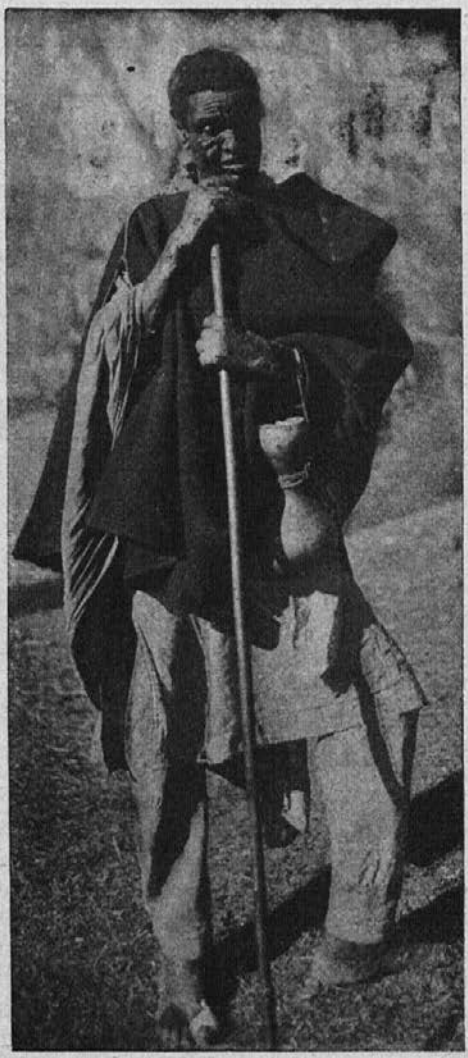

Ubogi gobavec.

rišev so potem šli v misijon in so bili krščeni; jaz pa nisem mogel, ker sem imel vso ranjeno nogo. Potem nam je vlada ukazala, da moramo od močvirja proč; zato sedaj prebivamo tu v gozdu. Od tedaj nisem več videl nobenega Abuna. Ti si prvi, ki je prišel v ta kraj.« —

»Ibrahim,« sem rekel, ubogi Ibrahim, ali vidiš, kako te ljubita Jezus in presveta Devica? Že dolgo moliš k presveti Devici, zato ti pa zdaj, ko se bližaš smrti, Marija prihaja na pomoč in je mene k tebi pripeljala. In Jezus, ki si ga tolikokrat počastil s svojo pokvarjeno roko, kako naj bi on ne imel s teboj usmiljenja, ko si njegov otrok? Da, Ibrahim: Jezus in Marija me pošiljata k tebi, da te krstim, da boš mogel v nebesa.«

»O, pater! Zelo želim, da me krstiš.«

»Zdaj pa poslušaj. Katehist Ambrož te bo še bolje poučil, potem te bom jaz zopet obiskal, ti prinesel obleko in te krstil. Ali ti je prav tako, Ibrahim?«

Ubogemu gobavcu so se oči veselja svetile. Naposled je zanj nastopil čas milosti in usmiljenja. Rekel sem mu še: »Glej, Ibrahim, tvoja mati je tudi stara in gobava, tvoj oče je star in slep. Ambrož bo tudi tvoje starše poučil. Ti boš krščen pred njimi, ker božjo besedo že dobro umeš; pozneje bodo krščeni tudi starši. Ti jih medtem nauči znamenje sv. križa, Zdravo Marijo in božjo besedo.«

»Pater, vse bom storil, kakor veliš.«

Poslovil sem se od vseh, obljubil sem, da zopet pridem, da jih za vedno osrečim.

Mesec pozneje je prišla ura veselja in sreče za ubogega gobavca. Bil je dobro pripravljen in krstil sem ga na ime Anton.

Njegova gobava mati je čepela v kotu in opazovala obred sv. krsta. Videlo se ji je, da je ganjena in zelo vesela. In Ibrahimova nebeška mati Marija: S kakšno ljubeznijo je pač zrla z nebes na to revno kočo. Saj je bila ona tista, ki je pripravila vse za ta praznik.

Po krstu smo se zahvalili presveti Devici in smo se priporočili njenemu varstvu. Nekaj časa sem še ostal pri teh priprostih ljudeh, ki so tako blagega srca, potem sem Antona ne bom več videl. In res sem po nekaj dneh dobil na ta svoj dan, in sem se poslovil.

Ko sem šel domov, mi je nekaj reklo, da Ibrahima Antona ne bom več videl. In res sem že po par dneh dobil poročilo, da je umrl. Ubogi, a vendar tako srečni človek! Marija sama je prišla ponj, da ga spremi v nebesa.

Dragi čitatelji! Naj končam to zgodbo z dvojno prošnjo: Ljubimo ljubo Mater Marijo! Ta povest nas uči, kaj Marija stori za tistega, ki njo ljubi in časti.

Druga prošnja pa je ta: Pomagajte ubogim misijonarjem! Skrbeti moram za približno 100 starih, slepih, gobavih, kruljevih itd. Vsi so revni ko cerkvena miš. Nimam koščka blaga, da bi jih oblekel, vendar sem vsem obljubil, da jim bom pomagal, ako pridejo v šolo in h krščanskemu nauku. Prosim, pomagajte mi!

Že nekaj let sem častilec blagopokojne ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja. Moje spoštovanje in zaupanje do nje pa je še narastlo, odkar sem z vedno večjim zanimanjem čital življenjepis grofice Ledochowske. Za posebno milost sem si štel, ko sem mogel jeseni obiskati grob prve vrhovne voditeljice Klaverjeve družbe na tihem pokopališču »Campo santo«, prav za cerkvijo svetega Petra. Tam sem potožil božji služabnici vse svoje potrebe in jo prosil pomoči. Nad mojim klečalnikom visi podoba častite ustanoviteljice s koščkom njene obleke in pred vsako sv. mašo darujem Bogu njena zasluženja v nadomestilo za vse, kar meni manjka, da bi sveto daritev dobro opravil. V neki jako važni zadevi, ki se je nanašala na čast božjo in zveličanje meni izročenih duš, sem se obrnil do služabnice božje, ki je v tako številnih slučajih že stegnila svojo roko iz večnosti v pomoč in jo še. »Marija Terezija se ne da zastonj prositi!« Če jo prosijo veliki ali mali, visoki ali nizki, bogati ali ubogi, najsi pridejo iz Evrope, Afrike, Amerike ali Avstralije, ona prosi za vse pri Bogu. In neskončno dobri Bog, katerega voljo in željo je ona na zemlji tako zvesto izvrševala, se zdi, da ji s posebno ljubeznijo sedaj vse izpolni. Moja prošnja je bila uslišana, kar pripisujem Mariji Tereziji. Obljubil sem, če bom uslišan, da bom dal objavo v »Odmev«. Skrbel bom, da bom tudi na prižnici pomagal razširjati češčenje služabnice božje. To naj se zgodi! Župnik iz B.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljen dar. Priporočam se ji še nadalje.
M. K., Škofja Loka.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje. F. S., Ljubljana.

V neki zadevi smo se priporočili služabnici božji Mariji Tereziji in nas je uslišala, za kar se ji iskreno zahvalimo. I. K.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v težki zadevi in pošiljam obljubljen dar. Prosim jo še naprej pomoči.
T. V., Slivnica pri Celju.

Po priprošnji služabnice božje Marije Terezije sem bil v veliki stiski nenadoma uslišan, in sicer takrat, ko je bila videti brezuspešna vsaka druga pomoč. Iskreno se ji za to zahvaljujem, pošiljam obljubljen dar in prosim javne objave. Priporočam se ji še nadalje za ugodno rešitev v dveh za me nad vse važnih zadevah. J. J., Oplotnica.

Že nad pol leta sem trpela hude notranje bolečine. Več zdravnikov mi je priporočalo rentgenovo obsevanje. Dvakrat sem prišla v ta namen, pa obakrat je bil zdravnik zadržan. Moje stanje se je poslabšalo skoraj do brezupnosti na kakšno človeško pomoč. Pa kljub moji popolni oslabelosti sta mi dva zdravnika svetovala operacijo. Sedaj sem se popolnoma izročila služabnici božji Mariji Tereziji in zaupala v njeno pomoč. Odločila sem se za operacijo, ki je izredno dobro izpadla. Stanje se je hitro boljšalo in danes sem popolnoma zdrava. Trdno sem prepričana, da mi je služabnica božja Marija Terezija Ledechowska tu na poseben način pomagala. Iz srca se ji zahvaljujem.
M. M.

V naši družini je vladala doslej izredna zastopnost in ljubezen. Z možitvijo je prišel v hišo novi član in ž njim tudi prepir in nezastopnost. Osebe, ki so leta in leta živele v ljubezni in medsebojnem spoštovanju, so se pričele sovražiti. To je trajalo eno leto in pol. Človeška moč tu ni mogla odpomoči, zato sem se obrnila do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske, naj omehča in gane srce osebe, ki je bila vsemu temu kriva, in naj izprosi pri Bogu milost, da bo zavladala v družini prejšnja ljubezen in zastopnost. Obljubila sem, če bo prošnja uslišana, javno zahvalo v »Odmevu«. In glejte, nekaj čudežnega se je zgodilo. Oseba, ki je bila povod vsemu prepiru, je naenkrat priznala svojo krivico in se je čisto predrugačila. Osebe, ki so se zaradi nje sovražile, so se sporazumele in zopet se je vrnila prejšnja ljubezen in mir v družino, kot se to spodobi kristjanom. Ta nenadni preobrat sem imela za očiten čudež, ki se je zgodil na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije, ki mi je že več milosti izprosila. Na tem mestu se ji najsrčneje zahvaljujem za prejeto milost.
N. N., častilka »matere Afrike«.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar je v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi svete Cerkve.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike" ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.
Odgovorni urednik: Dr. Jože Pogačnik, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč. I. 1934 — 9.000

Poganski bratec milo prosi — rešimo ga!

Na naslednji strani vidimo prelepo misijonsko sliko. Šestnajst sirot zamorčkov v oskrbi misijonske sestre. Če bi se ona zanje ne zavzela, bi morali umreti žalostne smrti brez svetega krsta.

Božič se bliža, kmalu bomo klečali pred jaselcami in molili v njih novorojenega božjega Zveličarja. Kako toplo nam postaja pri srcu, kako čutimo rajsko božično milino. Ne tako ubogi pogančki, ki Jezuščka še ne poznajo in niso še krščeni. Kje se bo našel kak dobrotnik in se usmilil. enega teh sirot? O, saj jih ni samo šestnajst, jih je toliko in toliko tisoč...

Kako mu pomagaš in odpreš nebesa?

Če pošlješ za takega zamorčka botrinski dar v znesku 90 Din, katere potem Družba sv. Petra Klaverja pošlje misijonarju, da more vzeti takega sirotka v misijon in mu dati hrane, oblekco, ga pripraviti na sveti krst in ga potem krstiti. Na ta način postaneš ti boter ali botrca zamorčku ter mu pomagaš do milosti sv. krsta in rešiš njegovo dušo za nebesa. Zamorčku smeš določiti tudi krstno ime.

O, kako steguje ljubi Jezušček svoje ročice iz jaselc po teh dušah! Kako jih ljubi, tudi zanje je prišel na svet in želi vse rešiti. Pomagaj mu! Pripelji letos, v zahvalo za jubilejno leto, vsaj enega zamorčka k jaselcam božjega Deteta, da bo njegova dušica v krstni nedolžnosti cvetela kot bela lilija pred Jezuščkom. Sv. Avguštin pravi: Če si rešil dušo bližnjega, si svojo lastno za nebesa naprej določil.

Pripomba: Današnji številki smo priložili položnice. Kdor še ni poravnal naročnine, ga prosimo, da se je v ta namen posluži. Drugemu bo pa morda tudi prav prišla, če bi želel kaj malega prispevati za rešitev poganskih otrok. Vsak dinar se hvaležno sprejme. Naslov oglejte na drugi strani platnic. Naj ljubi Jezus vsak dar bogato povrne in razlije svoj blagoslov nad vaše družine.

Kako lepo. Na Goriškem je dobri oče Martin obhajal 75 letnico svojega rojstnega dne. Ob tej priliki so mu zložili njegovi trije otroci 30 lir za voščilo. Pa oče je v hvaležnosti do Boga za prejete milosti poslal to vsoto Klaverjevi družbi kot botrinski dar enemu zamorčku, ki naj se krsti na ime »Martin«.

Darovi, na željo objavljeni: Župljani v Trebnjem, več srebrnih kron za kelih in ciborij ubogemu misijonarju; Kat. prosv. društvo na Dobravi, zbirka 99 Din; Janez Bolé, dijak, lepa zbirka znamk. — Bog povrni!

Popolni odpustek,

za ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji: **6. januarja**, na praznik sv. Treh kraljev.